

en Hytte, staar der i Vædringsforslaget, at der maa Fiskerne ikke gaa i Land i Nærheden af eller ophale deres Baade, saasnart der er en Bygning i Nærheden af det Sted, hvor Fiskerne gaa i Land paa denne udnyttede Strandbred for at tørre deres Fiskerestaber, saa isalde de Straf. Det er nu vanskeligt at forstaa, hvad der menes med „i Nærheden“; det er et ubestemt Udtryk, og her maa jeg gjøre opmærksom paa, at det er Noget, som Domstolene ville faae at skjønne over, ikke Andre end Domstolene. Den næste Indskrænkning er, at der ikke maa findes Beplantninger eller Lignende i Nærheden af det Sted, hvor Fiskerne gaa i Land paa den udnyttede og for Græsbevægt blottede Strandbred for at ophale deres Baade og tørre deres Garn. Ved „Beplantning eller Lignende“ maa selvfølgelig ogsaa forstaaes Stove. Skov er jo en Beplantning, og maa komme ind under „Beplantning eller Lignende“. Derom tror jeg ikke der kan tvivles. Men saa er der ingen Fisker, som efter denne Bestemmelse har Lov til at gaa i Land ud for en Skov, selv om der er en meget stor Strandbred, der ikke er opdyrket, og som er blottet for al Græsbevægt. Det er store Strækninger af Kysten her i Danmark, som derved tages fra Fiskerne. Selv i Tilfælde, hvor Fiskerne have en saadan Sædbaneret, forsvinder den, hvis dette Vædringsforslag, som Udvalget har stillet, bliver vedtaget. Men det er endnu ikke det Værste. Det Værste ligger deri, at for Fremtiden kan enhver Rysteier, som ikke vil taale, at Fiskerne bruge den udnyttede og for Græsbevægt blottede Strandbred uden for hans Eiendom til at gaa i Land paa og tørre deres Fiskergarn, forbyde det, selv om han ikke har Bygninger i Nærheden, og selv om der ikke ere Stove eller Beplantninger. Det er nemlig ikke saa vanskeligt paa en saadan Kyst at lave en lille Smule Beplantning, og saa snart vedkommende Rysteier planter et Halvthundrede eller Hundrede Pile derne paa Stranden — og det er dog en billig Historie — ere efter dette Vædringsforslag Fiskerne uberettigede til der ud for eller i Nærheden deraf at gaa i Land og tørre deres Fiskerestaber. Jeg er enig med Udvalget om, at Fiskerne ikke skulle have nogen særlig stor Fortrinsret, og at de ikke maa kunne forulempe Rysteieren eller dem, der bo der; vi maa ikke give Fiskerne en saadan Ret, at vi derved komme til at træde Andres Ret for nær, men i Tilfælde, hvor der ikke kan være Tale om, at Fiskerne, komme til at træde Andres Ret for nær, hvorfor maa de saa ikke have en saadan Tilladelse? Naar der nu er en udnyttet og for Græsbevægt blottet

Strandbred, ud for en Skov eller en Beplantning eller nogle Smaabygninger, som ligge der — hvorfor maa saa ikke Fiskerne gaa i Land der, hvis de ikke i nogen som helst anden Henseende senere vedkommende Rysteier? Jeg spørger det ærede Udvalg: Hvorfor maa Fiskerne dog ikke have den Ret, naar ikke en Møderstjæl kan være generet af det (Afbrydelse af Sags). Nei, det har han ikke, og det skal jeg strax paavise. Det var det Første. Saa komme vi til den næste Bestemmelse. Det er den, hvor der staar, at de maa heller ikke gaa i Land og tørre Fiskergarn osv., saaledes at „Rysteieren derved forulempes eller hindres i Brugen af sin Eiendom“. Det er jeg enig med det ærede Udvalg i, men det, jeg ønsker er, at denne Bestemmelse skulde referere sig til den anden Bestemmelse foran om Bygninger og Beplantninger. Det, jeg ønsker, er, at Ingen maa gaa i Land i Nærheden af Bygninger, naar Noget „derved forulempes eller hindres i Brugen af sin Eiendom“ og at Ingen maa gaa i Land i Nærheden af Stove og Beplantninger, saaledes at „Rysteieren derved forulempes eller hindres i Brugen af sin Eiendom“. Saaledes er det, at jeg vilde ønske, at Udvalget havde foreslaet det her i Thinget, og saaledes er det, det vil blive, hvis det lille Underædringsforslag om, at Ordet „eller“ i 6te Linie skal gaa ud, vedtages. Jeg maa gjøre det ærede Thing opmærksom paa, at dette „eller“, som jeg foreslaar skal udgaa, stiller mellem to bestemte Punkter, som ikke have det Allermindste med hinanden at gjøre, to bestemte Tilfælde, der ere opstillede. Nu antager jeg, at enkelte af de ærede Medlemmer af Udvalget ville gjøre opmærksom paa, at det betyder i Virkeligheden ikke saa stort, det jeg har sagt, for Strandhynsmændene ville altid komme til at afgjøre det Spørgsmaal, om Nærheden og om, hvorvidt overhovedet Fiskerne maa gaa i Land i Nærheden af paagældende Bygninger eller Beplantninger eller Lignende, og jeg tror ogsaa, at Udvalget har ment med sit Forslag, at det var saaledes. Men maa jeg gjøre opmærksom paa, at Strandhynsmændene kunne kun skjønne om, hvad der skal være beskyttet „i Henhold til sidst nævnte Bestemmelse“ og „sidstnævnte Bestemmelse“, det er den, hvori der staar, at „Rysteieren ikke derved forulempes eller hindres i Brugen af sin Eiendom“. Dette Spørgsmaal om Bygningsnærheden eller Plantagenærheden, kunne Strandhynsmændene ifølge Ordstillingen i Vædringsforslaget ikke paa nogen som helst Maade komme til at skjønne over. Jeg fremhæver dette udtrykkelig, fordi ikke mindre